

Tato diplomová práce se věnuje ranému období poezie Jiřího Mahena, tedy jeho básním otištěným pouze časopisecky a dvěma prvními sbírkám Plamínky a Balady. Sleduje utváření Mahenovy poetiky v kontextu proměn poetik na přelomu 19. a 20. století i ve vztahu ke kategoriím subjektivity, stylizace, syntézy a života.

Pro Mahenovu ranou poezii je příznačné vyrovnávání se s dekadentní poetikou, směřování k překonání chaosu, nalezení a vyslovení životního kladu, jenž je spatřován zejména v přírodním světě a v principu neustálého pohybu jako záruce životnosti. Vědomí fragmentárnosti skutečnosti se odráží v pluralitě stylizací a tčkání mezi výraznými poetikami. Opětovně akcentovaná víra v praktický dosah umění je ideovým základem časové a anarchistické poezie. Ve sbírce Balady směřuje Mahen k nové syntéze a vzdaluje se využitím prvků lumírovské poezie poetice svých generačních druhů Šrámka, Gellnera a Tomana. V této sbírce se výrazně odrážejí dobové myšlenkové koncepty O. Weininger a F. Nietzscheho.